

Sygnatura akt IX GC 552-15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Poznań, dnia 8 września 2015 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu IX Wydział Gospodarczy w następującym składzie:

Przewodniczący: SSO Iwona Dziamska

Protokolant: st. sekt. sąd. Dorota Jankowiak

po rozpoznaniu w dniu 8 września 2015 r. w Poznaniu

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w P.

przeciwko (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W.

o pozbawienie tytułu wykonawczego wykonalności

1. oddala powództwo;
2. kosztami postępowania obciąża powoda i w związku z tym zasądza od powoda na rzecz pozwanego kwotę 3.617 zł.

SSO Iwona Dziamska

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 7 maja 2015r. powód (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. wniósł przeciwko pozwanemu (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. o pozbawienie w całości wykonalności wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 maja 2014r. sygn. akt IX GC 5/14, zaopatrzonego w klauzulę wykonalności przez Sąd Apelacyjny w Poznaniu w dniu 2 marca 2015r., a zasądającego od powoda na rzecz pozwanego kwotę 64.284,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2013r. do dnia zapłaty oraz kwotę 3.187,50 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania oraz o zasądzenie kosztów procesu, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu pozwu powód wskazał, iż pismem z dnia 8 kwietnia 2015r. Komornik Sądowy przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu M. C., dokonał zawiadomienia powoda o wszczęciu egzekucji z wniosku pozwanego na podstawie w/w tytułu wykonawczego.

Pisemnym oświadczeniem z dnia 22 kwietnia 2015r. powód dokonał potrącenia kwoty 77.863,69 zł na którą składały się wierzytelności pozwanego w kwotach: 64.284,93 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi od dnia 30 listopada 2014r. do dnia 8 kwietnia 2015r. (wszczęciem egzekucji) w kwocie 10.391,26 zł oraz kwota 3.187,50 zł tytułem zasądzonych kosztów postępowania, z wzajemną wierzytelnością powoda w kwocie 21.248,188,71 zł, na którą składały się kwoty 19.464.885,25 zł wraz ze skapitalizowanymi odsetkami ustawowymi od dnia 23 czerwca 2014r. do dnia 20 kwietnia 2015r. w kwocie 1.783.303,46 zł. Powód wyjaśnił, iż jego wierzytelność przysługuje tytułem odszkodowania, wynikającego z nienależytego wykonania przez pozwanego zobowiązania umownego, a określonego ofertą (...) 13: (...) wraz z załącznikami, zamówieniem z dnia 3 lipca 2013r. (nr (...) E./AC) i umową najmu nr (...) z dnia 23 lipca 2013r.

Zdaniem powoda, w wyniku skutecznie dokonanego potrącenia, obie wierzytelności umorzyły się nawzajem, do wysokości wierzytelności niższej, co oznacza, że wierzytelność pozwanego w stosunku do powoda obecnie nie istnieje,

zaś jedynie powód posiada wierzytelność w stosunku do pozwanego, która obecnie wynosi 21.170.325,02 zł wraz z ustawowymi odsetkami od kwoty 19.464.885,25 zł od dnia 21 kwietnia 2015r. do dnia zapłaty.

Powód wyjaśnił, że przedmiotowe powództwo opiera na art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Postanowieniem z dnia 10 czerwca 2015r. Sąd oddalił wniosek powoda o zabezpieczenie roszczenia.

Zażalenie powoda na powyższe postanowienie zostało oddalone postanowieniem Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z dnia 12 października 2015r. sygn. akt I ACz 1670/15.

W odpowiedzi na pozew pozwany wniósł o oddalenie powództwa w całości i o zasądzenie od powoda kosztów postępowania według norm przepisanych.

Uzasadniając swoje stanowisko pozwany wskazał, iż wierzytelność powoda przedstawiona do potrącenia nie istnieje. Rzekoma wierzytelność powoda, wskazana w pozwie, nie została stwierdzona w jakikolwiek sposób. W szczególności nie została ona stwierdzona żadnym (choćby nieprawomocnym) orzeczeniem sądowym. Według wiedzy pozwanego powód nie podjął również jakiegokolwiek próby uzyskania takiego orzeczenia.

Pozwany zwrócił jednocześnie uwagę, że powodowi doskonale znany jest fakt nieuznawania jego rzekomego roszczenia przez pozwanego. Rzekoma wierzytelność, na którą powołuje się powód nie została nigdy i w jakimkolwiek zakresie uznana przez pozwanego.

Powyższe oznacza, że aby móc skutecznie domagać się pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności powód powinien wykazać istnienie wierzytelności, którą rzekomo potrącił z wymagalną wierzytelnością pozwanego, stwierdzoną prawomocnym orzeczeniem sądu. Tymczasem pozew nie zawiera jakichkolwiek dowodów, które miałyby na celu wykazanie istnienia wierzytelności, ani jej wysokości. Uznać zatem należy, że powód nie podjął nawet próby wykazania, że wierzytelność, na którą powołuje się, rzeczywiście istnieje (co do zasady) oraz, że istniała w chwili potrącenia w określonej przez powoda wysokości.

Zdaniem pozwanego wszelkie dowody, które powód ewentualnie próbowałby przedstawić w ramach niniejszego postępowania, mające na celu wykazanie istnienia swojej wierzytelności, powinny ulec oddaleniu w oparciu o art. 207 § 6 k.p.c., ponieważ powód mógł je przedłożyć wraz z pozwem. Skoro bowiem już w dniu 17 czerwca 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.000.000 zł, należy uznać, że już wówczas powód powinien dysponować dowodami na istnienie i wysokość swojej rzekomej wierzytelności.

W ocenie pozwanego powód całkowicie pominął wymóg wykazania istnienia wierzytelności, nie przedstawiając w tym zakresie jakichkolwiek dowodów. Nie może zatem budzić wątpliwości, że powód nie wykazał istnienia, ani wysokości swojej rzekomej wierzytelności, co więcej, nie podjął nawet próby takiego wykazania.

Niezależnie od powyższego powód wskazał, że oświadczenie o potrąceniu z dnia 22 kwietnia 2015r. stoi w oczywistej sprzeczności z treścią wezwania do zapłaty z dnia 17 czerwca 2014r. W oświadczeniu o potrąceniu mowa jest bowiem o „nienależytym wykonaniu zobowiązania umownego” tymczasem w wezwaniu do zapłaty – o szkodzie poniesionej w wyniku wypadku, do którego doszło rzekomo z winy pracownika pozwanego. Nie jest zatem jasne z jakiego tytułu powód wywodzi istnienie swojej wierzytelności.

Postanowieniem z dnia 8 września 2015r. zwrócono powodowi pismo z dnia 27 sierpnia 2015r.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Wyrokiem z dnia 6 maja 2014r. Sąd Okręgowy w Poznaniu w sprawie IX GC 5/14 zasądził od (...) sp. z o.o. z siedzibą w P. na rzecz (...) sp. z o.o. z siedzibą w W. kwotę 64.284,93 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 30 listopada 2013r. do dnia zapłaty oraz kosztami postępowania w kwocie 3.187,50 zł.

okoliczność bezsporna

Powyższy tytuł egzekucyjny został zaopatrzony w klauzulę wykonalności z dnia 2 marca 2015r.

okoliczność bezsporna

Na podstawie w/w tytułu wykonawczego pozwany wszczął przeciwko powodowi postępowanie egzekucyjne, prowadzone przez Komornika Sądowego przy Sądzie Rejonowym Poznań – Stare Miasto w Poznaniu M. C. pod sygn. akt Km 999/15.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : zawiadomienie o wszczęciu egzekucji z dnia 8 kwietnia 2015r. (k.12), zawiadomienie o zajęciu rachunku bankowego i zakazie wypłat (k.13-14), zajęcie wierzytelności (k.15).

Pismem z dnia 17 czerwca 2014r. powód wezwał pozwanego do zapłaty kwoty 19.464.885,25 zł wraz z należnymi odsetkami za zwłokę w nieprzekraczalnym terminie 3 dni od daty otrzymania wezwania, odpowiadającej szkodzie, jaką powód poniósł w związku z utratą inwestycji, w wyniku wypadku z dnia 2 sierpnia 2013r., do którego doszło z winy pracownika pozwanego.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2014r. wraz z dowodem doręczenia (k.16-17).

Pismem z dnia 22 kwietnia 2015r. powód złożył pozwanemu oświadczenie o potrąceniu swojej wierzytelności w kwocie 21.248.188,71 zł z tytułu odszkodowania, wynikającego z nienależytego wykonania zobowiązania umownego określonego ofertą (...): (...) wraz z załącznikami, zamówieniem z dnia 3 lipca 2013r. (nr (...) E./AC) i umową najmu nr (...) z dnia 23 lipca 2013r., na którą to wierzytelność składają się kwoty 19.464.885,25 zł wraz ze skapitalizowanymi ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014r. do dnia 20 kwietnia 2015r. w kwocie 1.783.303,46 zł, z wierzytelnością pozwanego w kwocie 77.863,69 zł, wynikającą z wyroku Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 maja 2014r.

Jednocześnie powód wezwał pozwanego do zapłaty pozostałej po potrąceniu kwoty 21.170.325,02 zł, w terminie 7 dni od daty otrzymania oświadczenia.

okoliczność bezsporna, a nadto **dowód** : oświadczenie o potrąceniu z dnia 22 kwietnia 2015r. wraz z dowodem doręczenia (k.18-21).

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Powództwo opozycyjne będące przedmiotem niniejszej sprawy oparte jest na treści art. 840 § 1 k.p.c. Przepis ten stanowi, że dłużnik może w drodze powództwa żądać pozbawienia tytułu wykonawczego wykonalności w całości lub części albo ograniczenia, jeżeli:

2) przeczy zdarzeniom, na których oparto wydanie klauzuli wykonalności, a w szczególności gdy kwestionuje istnienie obowiązku stwierdzonego tytułem egzekucyjnym niebędącym orzeczeniem sądu albo gdy kwestionuje przejście obowiązku mimo istnienia formalnego dokumentu stwierdzającego to przejście;

3) po powstaniu tytułu egzekucyjnego nastąpiło zdarzenie, wskutek którego zobowiązanie wygasło albo nie może być egzekwowane; gdy tytułem jest orzeczenie sądowe, dłużnik może powództwo oprzeć także na zdarzeniach, które nastąpiły po zamknięciu rozprawy, a także zarzucie spełnienia świadczenia, jeżeli zarzut ten nie był przedmiotem rozpoznania w sprawie;

4) małżonek, przeciwko któremu sąd nadał klauzulę wykonalności na podstawie art. 787, wykaże, że egzekwowane świadczenie wierzycielowi nie należy się, przy czym małżonkowi temu przysługują zarzuty nie tylko z własnego prawa, lecz także zarzuty, których jego małżonek wcześniej nie mógł podnieść.

Podstawą żądania pozwu był pkt 2 wyżej wymienionego przepisu, a zdarzeniem – potrącenie przez powoda wierzytelności objętej przedmiotowym tytułem wykonawczym z przysługującymi mu wierzytelnościami wobec pozwanego. Wobec powyższego koniecznym jest w pierwszej kolejności ustalenie, czy wspomiane potrącenie mogło być podstawą do wytoczenia powództwa opozycyjnego.

W powyższej kwestii rozważyć należy, czy powód może podnosić jako podstawę pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego zarzut potrącenia, skoro toczyło się postępowanie o zapłatę, a zatem nie wykluczone, że w jego toku wierzytelność powoda istniała, a zatem zarzut potrącenia mógłby zostać podniesiony. W powyższej kwestii wskazać należy, iż Sąd Najwyższy stwierdził między innymi w uchwale z 30 lipca 1974r. III CZP 44/74 (OSN 1975 nr 5 poz. 78), że oświadczenie dłużnika o potrąceniu jego wierzytelności z wierzytelności objętej orzeczeniem sądowym (art. 499 k.c.), złożone po zamknięciu rozprawy, stanowi zdarzenie, na którym może być oparte powództwo przeciwegzekucyjne przewidziane w art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c., a w uchwale z 30 listopada 1973r. III CZP 73/73 (OSNC 1974 nr 10 poz. 163), wskazał, że oświadczenie o potrąceniu wierzytelności, która była wymagalna przed wydaniem orzeczenia stanowiącego tytuł egzekucyjny, złożone po powstaniu tego tytułu, może być podstawą powództwa z art. 840 § 1 pkt 2 k.p.c.

Nie budzi zatem wątpliwości, że powód mógł oprzeć powództwo w niniejszej sprawie na zarzucie potrącenia, albowiem oświadczenie o potrąceniu złożone zostało już po zamknięciu rozprawy w sprawie IX GC 5/14. Bezsprzeczne pozostawało złożenie przez powoda oświadczenia o potrąceniu pismem z dnia 22 kwietnia 2015r., jak również wierzytelności, jakie zostały przez powoda przedstawione do potrącenia. Powód jednoznacznie wskazał, iż z wierzytelnością pozwanego, objętą spornym tytułem wykonawczym, potrącił swoją wierzytelność w kwocie 21.248.188,71 zł z tytułu odszkodowania, wynikającego z nienależytego wykonania zobowiązania umownego określonego ofertą (...): (...) wraz z załącznikami, zamówieniem z dnia 3 lipca 2013r. (nr (...) E./AC) i umową najmu nr (...) z dnia 23 lipca 2013r., na którą to wierzytelność składać się miały kwoty 19.464.885,25 zł wraz ze skapitalizowanymi ustawowymi odsetkami od dnia 23 czerwca 2014r. do dnia 20 kwietnia 2015r. w kwocie 1.783.303,46 zł. Nie oznacza to jednak skuteczności dokonanego potrącenia. Zależy ona bowiem od istnienia obu wierzytelności, będących przedmiotem potrącenia.

Istnienie wierzytelności pozwanego nie budziło wątpliwości. Została ona bowiem potwierdzona prawomocnym wyrokiem z dnia 6 maja 2014r. W ocenie Sądu brak było jednak dowodów na istnienie wierzytelności powoda. Pozwany kategorycznie zaprzeczył, aby powodowi sporna wierzytelność przysługiwała. Zgodnie zatem z art. 6 k.c. na powodzie spoczywał obowiązek wykazania istnienia tej wierzytelności i jej wysokości. Powyższemu ciężarowi powód jednak nie sprostał. W pozwie powód powołał się tylko na okoliczność złożenia oświadczenia o potrąceniu z dnia 22 kwietnia 2015r. i przedłożył dokument zawierający to oświadczenie. Jest on jednak tylko i wyłącznie dowodem tego, że oświadczenie o określonej treści zostało złożone. Nie jest jednak dowodem skuteczności tego oświadczenia, a więc również istnienia wierzytelności powoda. Zwrócić należy uwagę, iż w pozwie powód nie przedstawił jakichkolwiek twierdzeń odnoszących się do spornej wierzytelności, jej powstania i wysokości. Jedynie z treści wspomnianego oświadczenia wynika, że wierzytelność powoda ma stanowić odszkodowanie z tytułu nienależytego wykonania przez pozwanego zobowiązania umownego określonego ofertą (...): (...) wraz z załącznikami, zamówieniem z dnia 3 lipca 2013r. (nr (...) E./AC) i umową najmu nr (...) z dnia 23 lipca 2013r. Brak jednak jakichkolwiek twierdzeń, co do tego jakich konkretnie zobowiązań pozwany miał nie wykonać oraz przede wszystkim w jaki sposób ustalono wysokość szkody. Pozwany zatem nie tylko nie powołał wniosków dowodowych dotyczących istnienia i wysokości roszczenia odszkodowawczego ale przede wszystkim nie przedstawił w tym zakresie twierdzeń. Uznać zatem należy, iż okoliczności tej nie wykazał, co jest równoznaczne z niewykazaniem skuteczności dokonanego potrącenia.

Nie sposób jednocześnie przyjąć, że powód nie miał obowiązku powoływania w powyższym zakresie twierdzeń i dowodów już w pozwie. Zgodnie bowiem z art. 207 § 6 k.p.c. Sąd pomija spóźnione twierdzenia i dowody, chyba że strona uprawdopodobni, że nie zgłosiła ich w pozwie, odpowiedzi na pozew lub dalszym piśmie przygotowawczym bez swojej winy lub że uwzględnienie spóźnionych twierdzeń i dowodów nie spowoduje zwłoki w rozpoznaniu sprawy albo że występują inne wyjątkowe okoliczności. Nie budzi zatem wątpliwości, że powód miał obowiązek przedstawienia już w pozwie wszelkich okoliczności niezbędnych dla rozstrzygnięcia sprawy, a do takich niewątpliwie

zaliczyć należy kwestie istnienia wierzytelności objętej potrąceniem i jej wysokości. Przyjęcie odmiennego poglądu prowadziłoby do absurdalnych wręcz skutków i sytuacji, w której powód mógłby wnieść pozew nie wskazując w zasadzie żadnych okoliczności i twierdzeń oraz wniosków dowodowych na poparcie swych roszczeń i dopiero w dalszym toku postępowania, w zależności od zajętego przez pozwanego stanowiska, powoływać twierdzenia i dowody. Zwrócić należy uwagę, iż pozwany do twierdzeń i wniosków powoda powinien odnieść się w odpowiedzi na pozew. Nie zgłoszenie ich z pozwie, pozbawiałoby pozwanego możliwości ustosunkowania się do nich w odpowiedzi na pozew i skutkowałoby koniecznością złożenia kolejnego pisma procesowego, co w oczywisty sposób wpłynęłoby na szybkość rozpoznania sprawy. Tymczasem wolą ustawodawcy była koncentracja materiału dowodowego w celu sprawnego i szybkiego rozstrzygnięcia sprawy.

Nie można pominąć faktu, że powód reprezentowany jest przez profesjonalnego pełnomocnika, a zatem znane mu były powyższe regulacje. Co istotne z treści pozwu nie wynika, aby powód nie miał możliwości powołania twierdzeń dotyczących wierzytelności objętej potrąceniem, nie miał dokumentów dotyczących tej kwestii lub też aby w chwili wnoszenia pozwu nie miał wiedzy o środkach dowodowych, dotyczących tej kwestii. Zwrócić należy uwagę, iż spór między stronami istniał jeszcze przed wszczęciem postępowania, a wnosząc pozew powód miał świadomość, że pozwany kwestionuje jego roszczenia. Do pozwanego skierowane zostało bowiem ostateczne przedsądowe wezwanie do zapłaty z dnia 17 czerwca 2014r. Pozwany otrzymał również oświadczenie o potrąceniu z dnia 22 kwietnia 2015r., które zawierało w sobie również wezwanie do zapłaty pozostałej po potrąceniu kwoty. Pomimo tego pozwany nie zaspokoił roszczeń powoda, ani nie zaniechał egzekucji, prowadzonej na podstawie przedmiotowego tytułu wykonawczego.

Powód oświadczenie o potrąceniu złożył przed procesem, a zatem jego wierzytelność musiała już wówczas istnieć. Powodowi znane były zatem przed wytoczeniem procesu wszelkie okoliczności, dotyczące tej wierzytelności.

Podkreślić należy, iż z uwagi na charakter wierzytelności powoda przeprowadzenie postępowania dowodowego obejmującego ewentualne wnioski powoda, prowadziłoby do znacznego przedłużenia postępowania. Pozwany w piśmie z dnia 27 sierpnia 2015r. wniósł o przesłuchanie dziewięciu świadków (wszystkich zamieszkałych poza granicami Polski), stron oraz przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego.

W zakresie dotyczącym pisma z dnia 27 sierpnia 2015r. wskazać należy, iż zostało ono zwrócone postanowieniem z dnia 8 września 2015r., w oparciu o art. 207 § 7 k.p.c. Zgodnie bowiem z § 3 przywołanego powyżej przepisu przewodniczący może także przed pierwszym posiedzeniem wyznaczonym na rozprawę zobowiązać strony do złożenia dalszych pism przygotowawczych, oznaczając porządek składania pism, termin, w którym należy je złożyć, i okoliczności, które mają być wyjaśnione. W toku sprawy złożenie pism przygotowawczych następuje tylko wtedy, gdy sąd tak postanowi, chyba że pismo obejmuje wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Sąd może wydać postanowienie na posiedzeniu niejawnym. Tymczasem w niniejszej sprawie Sąd nie zezwolił pozwanemu na złożenie pisma z dnia 27 sierpnia 2015r. W postanowieniu z dnia 14 stycznia 2015 r. III CSK 317/14 LEX nr 1628929 Sąd Najwyższy wskazał, że celem art. 207 k.p.c. jest koncentracja materiału dowodowego i umożliwienie sądowi decydowania o tempie i trybie wpływania pism, co m.in. może służyć przeciwko nadużywaniu prawa procesowego. Strony z własnej woli mogą wnieść jedynie pozew i odpowiedź na pozew - to są pisma, w których powinny wyartykułować wszystkie racje na rzecz bronionych przez siebie stanowisk. Przewodniczący ma dyskrecyjną swobodę co do dopuszczalności wnoszenia dalszych pism. Nie ma przy tym żadnego znaczenia, czy doszło do posiedzenia sądu - wszak decyzję tę przewodniczący ma podejmować "w toku sprawy", a sprawa jest "w toku" od chwili skutecznego wniesienia pozwu.

W myśl art. 207 § 3 bez ograniczeń mogą być składane przez strony pisma przygotowawcze zawierające wyłącznie wniosek o przeprowadzenie dowodu. Takie sformułowanie jednoznacznie wskazuje, że w przypadku gdy pismo przygotowawcze będzie zawierało inne jeszcze, oprócz wniosku dowodowego elementy pisma przygotowawczego, to podlega ono zwrotowi w całości. (Małgorzata Manowska Komentarz do art.207 Kodeksu postępowania cywilnego).

W niniejszej sprawie pismo powoda z dnia 27 sierpnia 2015r. nie zawierało wyłącznie wniosków dowodowych, a przede wszystkim twierdzenia i okoliczności faktyczne, które powód powinien był i mógł powołać w pozwie. Sam powód

uważał, iż złożenie tego pisma wymaga uzyskania zgody Sądu i zawarł w tym zakresie odpowiedni wniosek w tym piśmie, który nie został jednak uwzględniony.

Reasumując powyższe rozważania wskazać należy, iż roszczenie powoda okazało się niezasadne. Powód powoływał się na dokonane potrącenie, jednakże nie wykazał jego skuteczności. Nie udowodnił bowiem, że wierzytelność, którą przedstawił do potrącenia istnieje i mogła być przedmiotem potrącenia. Powód twierdzenia i wnioski w tym zakresie powinien był i mógł powołać już w pozwie. Tymczasem powód uczynił to dopiero w piśmie z dnia 27 sierpnia 2015r., przy czym pismo to zostało zwrócone postanowieniem z dnia 8 września 2015r. W rezultacie wskazać należy, iż powód nie wykazał, aby po wydaniu tytułu wykonawczego wierzytelność powoda objęta tym tytułem wykonawczym wygasła, a w konsekwencji, że zaistniała konieczność pozbawienia wykonalności tytułu wykonawczego, obejmującego wyrok Sądu Okręgowego w Poznaniu z dnia 6 maja 2014r. wraz z klauzulą wykonalności. W związku z powyższym koniecznym było oddalenie powództwa w całości.

O kosztach procesu Sąd orzekł w punkcie 2 wyroku obciążając nimi w całości powoda jako stronę przegrywającą proces. W tym zakresie Sąd oparł się na przepisach art. 98 § 1 i § 3 k.p.c. Zgodnie z ich brzmieniem strona przegrywająca sprawę jest obowiązana zwrócić przeciwnikowi na jego żądanie koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony. Do powyższych kosztów stosownie do § 3 przywołanego powyżej przepisu należą dla strony reprezentowanej przez adwokata wynagrodzenie nie wyższe niż stawki określone w odrębnych przepisach i wydatki jednego adwokata, koszty sądowe oraz koszty nakazanego przez sąd osobistego stawiennictwa strony.

Na koszty postępowania poniesione przez pozwanego w niniejszym procesie składały się jedynie koszty zastępstwa procesowego i koszty opłaty skarbowej od pełnomocnictwa w kwocie 17 zł. Wysokość kosztów zastępstwa procesowego Sąd ustalił w oparciu o treść § 6 pkt 6 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013r. poz. 461 ze zm.).

SSO Iwona Dziamska